

DÜNYA ZEVKLERİNE ALDANMAYIN!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi hakka hamdihî. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ hayrı halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ دَبِيدِهِ، لَيَبِيتَنَّ نَاسٌ مِّنْ أُمَّتِي،
عَلَىٰ أَشْرٍ، وَبَطْرٍ، وَلَعِبٍ، وَلَهُوٍ؛ فَيُصْبِحُوا قِرَدَةً
وَخَنَازِيرَ، بِاسْتِحْلَالِهِمُ الْمَحَارِمَ، وَاتِّخَاذِهِمْ
الْقَيْنَاتِ، وَشُرْبِهِمُ الْخَمْرِ، وَأَكْلِهِمُ الرِّبَا،
وَلُبْسِهِمُ الْحَرِيرَ

(عم. فى زوائد الزهد عن عبادة بن الصامت، وعن عبد الرحمن بن غنم، وعن أبى أمامة، وعن ابن

عباس)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 459/2 (*Ve'llezî nefsi muhammedin bi-yedihî, leyebîtenne ünâsün min ümmetî alâ eşerin ve batarin ve lu'bin ve lehvin, feyusbihûne kıradeten ve hanâzîre istihlâlihîmü'l-mahârime, ve't-tihâzihîmü'l-kaynâti, ve şurbihîmü'l-hamre ve eklihîmü'r-ribâ, ve lübsihîmü'l-harîr.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun...

Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek hadîs-i şeriflerinden bir demet, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 459. sayfasının 2. hadisinden itibaren okuyup izahına geçmek istiyoruz.

Bunlara başlamadan önce, Peygamber SAS Efendimiz'e sevgimizin, bağlılığımızın bir nişânesi olmak üzere ve onun cümle âlinin, ashâbının, etbâının, ahbâbının ruhlarına ayrı ayrı hediye olsun diye; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullahın ve bilhassa Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyemiz kaddesallâhu esrârahümü'l-aliyye hazerâtının ruhlarına hediye olsun diye;

Okuduğumuz kitabı te'lif eyleyen Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddîn Hocamız'ın ruhuna, kendisinden feyz aldığımız Mehmed Zahid Kotku Hocamız'ın ruhuna hediye olsun diye; bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gâzilerin, mücahidlerin, hayır ve hasenât sahiplerinin, İskender Paşa'nın, beldemizin medâr-ı iftîhârı enbiyânın, sahâbe-i kirâmın, tâbîînin, ve sâir evliyâullahın ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan ve yakından Őu hadisleri dinlemeye gelmiş olan sizkardeŐlerimizin de ahirete g o c m Ő b t Ő t Ő n sevdi k l e r i n i n ve yak n l a r n n , istediklerinin ruhlarına hediye olsun diye; yaŐayan biz m Ő l Ő m a n l a r n n da Rabbimizin r z a s n a uygun  m Ő r s Ő r Ő p h u z u r u n a sevdi ğ i , raz n oldu ğ u k u l l a r o l a r a k v a r m a m z a v e s i l e olsun diye bir F a t i h a , ũ  İ h l a s - ı Ő e r i f o k u y a l n m !

.....

a. İnsanların Domuza ve Maymuna D n Ő Ő m e s i

Dersimizin başında metninin okudu ğ u m u z had i s - i Ő e r i f , Eb ũ Ő m a m e ve İ b n - i A b b a s R A h a z e r a t n d a n r i v a y e t e d i l m i Ő b i r h a d i s - i Ő e r i f t i r .

Efendimiz SAS Hazretleri buyurmuşlar ki:¹

وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ دَبِيْدِهِ، لَيَبِيْتَنَّ نَاسٌ مِّنْ أُمَّتِي،
عَلَىٰ أَشْرٍ، وَبَطْرٍ، وَلَعِبٍ، وَلَهْوٍ؛ فَيُصْبِحُوا قِرْدَةً
وَخَنَازِيرَ، بِاسْتِحْلَالِهِمُ الْمَحَارِمَ، وَاتِّخَاذِهِمُ
الْقِيْنَائِ، وَشُرْبِهِمُ الْخَمْرِ، وَأَكْلِهِمُ الرِّبَا،
وَلُبْسِهِمُ الْحَرِيْرَ

(عم. فى زوائد الزهد عن عبادة بن الصامت، وعن عبد الرحمن بن غنم، وعن أبى أمامة، وعن ابن

عباس)

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.329, no:22842; Heysemi, *Mecmaüz-Zevaid*, c.V, s.118, no:8215; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Heysemi, *Mecmaüz-Zevaid*, c.V, s.118, no:8215; Ebu Ő m a m e R A ' d a n .

Camiü'l-Ehadis, c.XXII, s.383, no:25126.

RE. 459/2 (*Ve'llezî nefsi muhammedin bi-yedihî, leyebîtenne ünâsün min ümmetî alâ eşerin ve batarin ve lu'bin ve lehvin, feyusbihûne kıradeten ve hanâzîre istihlâlihimü'l-mahârime, ve't-tihâzihimü'l-kaynâti, ve şurbihimü'l-hamre ve eklihimü'r-ribâ, ve lübsihimü'l-harîr.*)

(*Ve'llezî nefsi muhammedin bi-yedihî*) “Şu Muhammed'in canı, nefsi kudreti elinde olan Allah'a and olsun ki...”

İnsanın yaşaması, ölmesi, hayatı, memâtı, faaliyetleri, hayrı, şerri hep Allah-u Teâlâ Hazretleri'nden oluyor. Biz onun kudretine boyun bükmüşüz, kaderine razı olmuşuz. O her şeyi tasarruf ediyor, ne dilerse öyle yapıyor. Rabbimiz'den hayırlar dileriz.

“Allah'a yemin olsun ki, (*leyebîtenne ünâsün min ümmetî alâ eşerin ve batarin*) benim ümmetimden bir kısım insanlar keyif vekibir üzere geceleyecekler, gecelerler.” Keyif, aşırı eğlence, neşe, ferah ve tekebbür, etrafa çalım satmak ve saire ile gecelerler.

Başka? (*Ve lu'bin ve lehvin*) “Oyun ve eğlence üzere gecelerler.” Neşe, kibir, oyun, eğlence ve gafletle dolu olarak geceyi geçirirler. (*Feyusbihûne kıradeten ve hanâzîre*) “Öyle geçirirler ama maymunlar ve hınzırlar olarak sabahlarlar.”

Öyle yatarlar, öyle kalkarlar.

Bu ceza, kendilerinin sûretlerinin tebdîli nedendir? İnsanlıktan çıkıp da maymun veya domuz sûretine geçmeleri nedendir? Efendimiz arkasından izah ediyor:

(*İstihlâlihimü'l-mahârime*) “Allah’ın haram kılmış olduğu şeyleri helâl görmelerindendir, aldırmayıp işlemelerindendir.” Haram; omuz silkiyor, aldırmıyor, yapıyor. “Haramsa haram.” diyor.

“–İçki yasak.” diyorsun;

“–Sen içmiyorsan bana ver!” diyor.

“–Faiz haram.” diyorsun;

“–Sen yemiyorsan bana ver!” diyor. Yani küstah, saygısız, edepsiz...

Haramı helalsaymalarından, aldırmamalarından; ceza bir bundan.

(*Ve't-tihâzihimü'l-kaynâti*) “Şarkıcı kadınlar edinip onları söyletmek, çığırtpmak, oynatmalarından dolayı. (*Ve şürbihimü'l-hamre*) İçki içmelerinden dolayı. (*Ve eklihimü'r-ribâ*) Faizi, ribayı yemelerinden dolayı. (*Ve lübsihimü'l-harîr*) İpekli elbiseleri giymelerinden dolayı...”

Bunların hepsi haram, yasak olan şeylerdir. Bu haramları, bu yasakları yapınca, Allah-u Teâlâ Hazretleri onları domuz suretine veya maymun sûretine getirecek. Böyle yapacaklar, böyle geceleyecekler; keyifleri yerinde, eğlence, oyun, vur patlasın çal oynasın... Ama sabaha o hâle gelecekler.

Ulemâmız demişler ki:

“—Eski ümmetlerde sûret değiştirilmesi olmuş. Yani insan sûretinden çıkıp hayvan sûretine gelmiş. Burada da olabilir.”

Bir kısmı da diyor ki:

“—Bu sûretlerinin, bâtınlarının, iç hallerinin, ruhî durumlarının değişmesi de olabilir.”

Yani domuz olacaklar; dört ayaklı, burunlu o menhus hayvan olmayacak da içi domuz gibi olacak, ruhu, ahlâkı domuz gibi olacak. Domuz kadar aşağı, hor olacaklar.

(*Kıredeten*) “Maymunlar.”

Maymun nesiyle ma’ruftur? Taklidiyle ma’ruftur. Taklitçi, şahsiyeti yok, karşısındaki gördüğü şeyi taklit ediyor.

Domuz neyiyle ma’ruftur? Oburluđuyla ve şehveti ile ma’ruftur, onun timsâlidir. Çünkü yer, yağlanır yağlanır, sağa sola saldırır. Azgın. Azgınlığın sembolü olmuş oluyor. Etilerinde de tabii insan vücuduna zararlı çok parazitler meydana gelir. Yasak edilmesinin çok hikmetleri var; çünkü vücuda zararı var, beslenmesinin zararı var.

İşte o sûrete getirilirler. Bu durum istikbale ait. “Muhakkak ve muhakkak ümmetimden bazı kimseler böyle yapacak da ondan sonra böyle bu hâle gelecekler.” diye Efendimiz bildirmiş.

Bizim zamanımızdaki yılbaşı eğlenceleri, yaz eğlenceleri bu hadîs-i şeriflerde belirtilen tehlikelerin memleketimize yerleşmeye başladığını gösteriyor. Şu hadîs-i şerifteki sözlerin bile hafif kalacağı rezaletlerin olduğu, eğlenceli gece toplantıları veyahut rezaletleri oluyor.

Gazetelerden duyuyoruz, bir kısmının resmini görüyoruz.

Geçenlerde bir gazetede bir resim gördüm, hem de öyle çok müstehcen resim umumiyetle basmayan bir gazeteydi. 10-15 tane kadın hamamda dizilmişler. Dikkat edin, hamamda dizilmişler. Turist kadınlar. Erkekler de peştamali sarınmış, kadınları keseliyor. Her bir kadının başında bir erkek var. Resim, fotoğraf... Sahneyi düşünebiliyor musunuz? Her birinin başında bir tane erkek... Kadınlar uzanmış. Kimisi yüzükoyun yatmış, kimisi öteki türlü yatmış, berikisi masaj yapıyor ve keseliyor.

O yılbaşı eğlenceleri, o bizim gitmediğimiz, bilmediğimiz deniz kenarları, o plajlar, o plajlardaki yazlık evler, o bizim turist celbetmek için oteller yaptığımız Akdeniz sahilleri...

Ege'nin o güzelim çam ormanlı, yeşil sulu güzelim koyları, körfezleri... Neler oluyor? Çıplaklar kampları bile var. Fransızlar şurasını ayırmışlar, kamp yapmışlar, hiçbir şey giyinmeden dolaşıyorlar, vahşî hayvanlar gibi.

Böyle yapıyorlar, keyifleri yerinde, eğlence, oyun; söz dinlemez, laf anlamaz, gaflet, kibir, ucub... Parası var ya, yapıyor. Sonra ne olur?

Ya Allah domuz hâline, maymun hâline getirir; ya da içleri onlar gibi olur, onlardan beter olur. İnsanın isterse yüzü, şekli insan sûretinde olsun. Allah onu saidler defterinden sildikten sonra, iyi kullar defterinden sildikten sonra isterse Firavun gibi, Karun gibi, Şeddat gibi, Nemrut gibi isterse iki ayağı üstünde dolaşsın.

Öyle iki ayak üzerinde dolaşan insan sûretinde mahluklar var ki;

أُولَئِكَ كَالنَّعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ

(العراف: ١٧٦)

(Ülâike ke'l-en'âmi) “Onlar hayvanlar gibidir. (Bel hüm edallü) Hatta o hayvanlardan daha şaşkın, daha da sapıktırlar.” (A'raf 7/179)

Hayvan, Rabbine karşı vazifesini bilir, yapar. Kuşlar cıvıl cıvıl öter, tesbih eder. Böcekler tesbih eder. Çiçekler tesbih eder. Ağaçlar, yapraklar, bulutlar, rüzgârlar tesbih eder, Rabbine itaatli olur da o münkir olan iki ayağı üzerinde dolaşan hain, zalim, Allah'ın nimetini yiyip de ona âsi gelen alçak, o hayvandan aşağıdır. Çünkü ötekisi isyan etmiyor, ötekisi yine tesbihinde, zikrinde...

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَّا تُفْقَهُونَ

تَسْبِيحَهُمْ

(الإسراء: ٤٤)

(Ve in min şey'in illâ yüsebbihu bi-hamdihî ve lâkin lâ tefkahûne tesbîhahüm) [Yerde ve göklerde olan her şey onu teşbih ve tahmid eder, ne var ki siz onların tesbini anlayamazsınız.] (İsrâ, 17/44)

“Hiç Allah'ın zikrinden gafil varlık yok; ama siz onların tesbihlerini, zikirlerini duyamazsınız.” diyor, çok âyet-i kerîmelerde... Bir âyet-i kerîme değil, iki tane değil... “Tesbih etti.” siygasıyla, mâzi siygasıyla da geçiyor.

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالرُّضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

(الحديد: ١، الحشر: ١، الصف: ١)

(*Sebbeha li'llâhi mâ fi's-semâvâti ve'l-ardı*)
“Yerde gökte ne varsa hepsi Allah’ı tesbih eylediler. (*Ve hüve'l-azîzü'l-hakîm*) O azîzdir, hakîmdir.” (Hadid, 57/1, Haşr, 59/1, Saf, 61/1)

Okuduğumuz âyet-i kerîmede de;

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ

تَسْبِيحَهُمْ

(الإسراء: ٤٤)

(*Ve in min şey'in illâ yüsebbihu bi-hamdihî ve lâkin lâ tefkahûne tesbihahüm*) “Hiçbir şey yoktur ki Allah’ı zikretmesin. Her şey Allah’ı zikr ü tesbih eyler; ama siz farkına varmazsınız.” (İsrâ, 17/44) buyuruyor Allah-u Teâlâ Hazretleri.

Evliyâullahın hayatlarını yazan kitaplarda naklen okuduk. Evliyâullahın kerâmetleri zâhir meşhurlarından, hakikaten hayatı ile, yazdığı eserlerle bu işleri gerçekten çok derinden bildiği anlaşılan büyük muhterem zatlar ki, Allah şefaathine nâil eylesin, diyorlar ki;

“—Kulağından perde kalksa duyar. Hakikaten tesbih ederler. Lisân-ı hal ile değil, gerçekten tesbihâtı vardır. Yalnız kulakları perdeleri olanlar duymuyor, ötekisi duyar.”

İsterse iki ayağı üzerinde dolaşsın; Firavun olduktan sonra, Nemrut olduktan sonra isterse iki ayağı üstünde dolaşsın... Âhireti mahvolduktan sonra dünyada isterse bal börek yesin, isterse saraylarda yaşasın... Âhiret ebedî; dünya 50 yıl, 60 yıl, 70 yıl, 80 yıl... Ondan sonra cehennemde devamlı azap...

هُم فِيهَا خَالِدُونَ

(البقرة: ٣٩)

(*Hüm fîhâ hâlidûn*) “Onlar orada, cehennemde ebedî olarak azap içinde kalacaklar. Onlara çıkmak yok.” (Bakara, 2/39)

Devamlı yanacaklar, devamlı işkence görecekler.

Burada üç gün, beş gün sarayda yaşamak, ondan sonra ebedî mahrumiyete uğramak mı iyi; bu dünyada Allah'ın emrini tutup, helallerini yiyip, haramlarından korunup ahirette ebedî cennet nimetlerine kavuşmak mı iyi? Akıl var, mantık var!

Kardeşlerim!

Aslında müslüman sıkıntı çeker. Hatta en büyük sıkıntıları peygamberler çeker. Bir hadis-i şerifte buyrulmuş ki:²

² Muhtelif lafızlarla: İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.30, no:4013; Buhârî, *Edebü'l- Müfred*, c.I, s.179, no:510; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.99, no:119; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.312, no:1045; Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.V, s.460, no:2476; Beyhakî, *Şuabü'l- İman*, c.VII, s.142, no:9774; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.372, no:6325; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.417, no:2322; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.172, no:1481; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.160, no:2900; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.386, no:5463; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.412, no:2783; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.143, no:830; Neseî, *Sünenü'l-*

(Eşeddü'l-belâyâ ale'l-enbiyâ') "En büyük belâlar, sıkıntılar, imtihanlar, meşakkatler peygamberlere gelmiştir."

Çünkü kuvvetli kul, Allah'a imanı, bağlılığı nümu-
ne derecede kuvvetli, müstesna kul... En büyük
sıkıntılar onlara gelir, onlar çok sevap kazanırlar.
Ondan sonra salih kullara gelir. Ondan sonra daha
aşağı, daha aşağı... Ondan sonra âcizlere, nâçizlere
az gelir. Çünkü biraz fazla soru sorsan, biraz fazla
imtihana tutsan kalacak, olduğu yere çöküp kalı-
verecek. Dayanıksız, bîçâre, zavallı, güçsüz... Onun
için onlara az gelir; ama sevapları da az olur.

Müslüman dünya hayatında meşakkat çeker.
Malına imtihan gelir, canına imtihan gelir,
sıhhatine hanel gelebilir, başına hastalık
gelebilir, üzüntülü haller gelebilir, iftiraya
uğrayabilir. Çoluk çocuğundan, yakınlarından
anlayışsızlık görebilir, hakları gasp edilebilir.
Hep insanoğlu için... Allah'ın sevgili kullarına
bunlar gelmez diye bir şey yok. En sevgilerine
en çok gelir. Sabredip de derecesi artsın diye.

Kübrâ, c.IV, s.352, no:7481; *Begavî*, *Şerhü's-Sünneh*, c.III, s.26;
Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.205, no:1159; *Tayâlisî*, *Müsned*, c.I, s.29,
no:215; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.78, no:146; *Tahâvî*,
Müşkilü'l-Âsâr, c.V, s.189, no:1832; Sa'd ibn-i Ebî Vakkas RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.369, no:27124; Hâkim,
Müstedrek, c.IV, s.448, no:8231; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*,
c.XXIV, s.244, no:626; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.142,
no:9776; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.352, no:7482; İshak ibn-i
Râhaveyh, *Müsned*, c.V, s.259, no:2413; Deylemî, *Müsnedü'l-
Firdevs*, c.I, s.212, no:808; Ebû Ubeyde ibn-i Huzeyfe, halası
Fatıma bint-i Yemân RA'dan. *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.12,
no:3740; *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.326, no:6778-

6784; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.130, no:371; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV,
s.420, no:3468-3473.

Yalnız bir hadîs-i şerif gördüm ki:

“—Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin bazı kulları vardır. Allah onları afiyet üzere dünyaya getirir, afiyet üzere yaşatır, afiyet üzere öldürür, afiyet üzerine de cennetine sokar.” diyor Peygamber SAS Efendimiz.

Allah bizi onlardan eylesin...

Zayıfız, bîçârelerimiz. Yunus Emre’nin dediği gibi:

*Eğer beni öldüreler
Külüm göğe savuralar
Toprağım anda çağıra
Bana seni gerek seni*

Müslüman yansa da, yakılsa da, parça parça edilse de, külleri havada savrulsa da hak yoldan dönmez.

Emir var, cihad olacak; yürü! Bir gül bahçesine gider gibi cihada gider. El-hamdü lillâh...

“—Nereye gidiyorsun?”

“—Şehidlik ihtimali olan bir yere gidiyorum.”

Güle oynaya giderler. Bizim eskiden ecdâdımızın zamanında, köylerde cihada gidiyor diye davulla zurnayla uğurlarlardı. Niye davulla zurnaya gönderiyor, neşeyle gönderiyor?

O kahramanlar gidecekler, belki şehid olacaklar. Ne mutlu! Dönüp gelirse gâzi olacak, o da güzel, iki güzellikten birisi; ya şehid olacak ya gazi olacak. Elbette düğün gibi gönderilir, bizim anlayışımız öyle...

Ben ölsem, cennete gidecek olsam, dönüp de şu dünyaya bakar mıyım? İnsanın burada kalası gelir mi?

Eskilerden bir tanesine Allah-u Teâlâ Hazretleri nasib etmiş, hûrî kızlardan bir tanesinin küçük parmağını göstermiş; adamın dünyada kalacak hâli kalmamış. Ne yapsın, onu gördükten sonra “Bu benim hûrim!” diye burada artık gözü bir şey görmemiş.

Onun için Müslüman, ahiret nimetlerini bildiğinden buranın meşakkatlerine dayanır. Dışçide dişimizi tamir ettireceğiz diye onu gırgırına, iğnesine nasıl tahammül ediyoruz? İğneyi getiriyor, batırıyor. Ondan sonra makineyi getiriyor, ‘cız cız cız’ insanın dişini oyuyor.

“—Ah uh! Biraz sinire geldi! Aman, biraz çek!”

Niye kendi elinle gidiyorsun, bir de para veriyorsun üstüne?

“—Hocam, arkasından dişim sağlam olacak, iyi yemek yiyeceğim, rahat edeceğim.”

İnsanlar ilerideki birtakım rahatlıklar için, dünyada birtakım sıkıntıları göze alıyor. Herkes alıyor.

Adam ameliyat oluyor:

“—Ya, sen koyun musun, kendi kendine niye doktorun karşısına gidiyorsun da neşterin altına yatıyorsun? Seni bıçağın altında kesecek. “

“—Kessin hocam, hastalık çıkacak, sıhhat gelecek.” Kesilmeye razı...

İşte müslümanın hâlini buradan anla. Ahiret nimetlerini gören müslüman, imanı kuvvetli olan müslüman buradaki bir şeye dönüp de bakmaz. Buranın küçük, ufak tefek kırıntı lezzetinden dolayı ona takılıp da ahiretini kaybetmez.

Ama insanların imanı zayıf olunca ahirete inanmıyor ki...

“—Ben bu dünyaya bir kere gelmişim, vur patlasın çal oynasın, vaktimi güzel geçireceğim.” diyor.

Güya akıllılık yapıyor.

Peki, akıllılık yap, sen böyle güzel güzel oyna... Sen oynarsan, ötekisi oynarsa, ötekisi oynarsa ne olur?

Vur patlasın çal oynasın... Bütün memleket ahalisi Sulukule cemaati gibi olur. Ne ileriye gidilir, ne rahat edilir, ne zenginlik olur. Düşman da gelir istila eder, bu sefer kırbacın altında öbür taraftaki oynadığının fitil fitil acısı burnundan gelir.

Demek ki hayat acıymış, çalışmak lâzım! Yazın çalışmayan kışın sıkıntı çeker. Ağustos böceği gibi yazın çalışmayan, kışın kapı kapı dolaşır. Ama karınca gibi yazın çalışan, topladığını kışın yuvasında yer. Hayat çalışma olduğundan, o eğlenceyle dünya işi bile yürümez. O eğlence devamlı olduğu zaman, insanın dünyası bile yürümez, nerede kaldı ki ahireti yürüyecek?

Dünyada kısa bir süre rahat etmek için bile insanlar devamlı çalışmak zorunda... Ama insanın içine şeytan geldi mi, nefsi kuvvetlendi mi, zevke bir alıştı mı bırakamaz.

“—Hocam, Allah kahretsin Őu sigarayı, bırakamıyorum!

Öksürüğüm tıkanık, merdiven çıkamam, uyum kaçtı.”

Sigaraya böyle söylüyor. Ne kadar kötü bir alışkanlık! Veyahut afyona alışmış, hastane getiriyorlar, krize giriyor, tir tir titriyor:

“—Aman bana biraz afyon verin!”

Canını isteseler canını veriyor. Afyon çekecek, alışmış... İçki müptelası ille içki bulacak. İçki vermiyorlar, ispiro içiyor, kolonya içiyor; alışmış. Alışanı artık tutamıyorsun.

Alıştı, öyle eğlenecek.

Ne yapacak? Neşeli vakit geçirecek, vur patlasın çal oynasın, eğlenceler, oyunlar, çalgıcılar ve saire... İpeklileri giyecek, faizleri yiyecek... Eğlenceye para lazım! Onun için normal kazançla, el emeği ile kazanılan para yetmez. Rüşvet gelsin, faizden gelsin, haramdan gelsin, namusunu satarak gelsin; razı! Namusunu da satıyor, rahat edeceğim diye... İçki içiyor. Faiz yiyor. Kızlarla, erkek şarkıcılarla eğleniyor, ipekliler giyiyor. Ama sonra işin sonu bu dünyada da horluk, ahirette de horluk...

Çok öyle gazetelere resimleri basılmış meşhurlar var ki, sonunda ya intihar etmiş, ya bir kenar mahallede saçı başı dağılmış bir kocakarı hâline gelmiş, kimse yüzüne bakmıyor.

“—Hey hey! Bir zamanın şöhreti olan Őu insanın Őu sefâletine bak!” diye.

Git de dinle, hayatından memnun mu, değil mi? Ama tabii gençken, işin farkında değilken öyle şeyler yapıyorlar.

Rabbimiz bize uzağı görmeyi nasib etsin... Hakkı hak olarak görüp ona tâbi olmayı nasib etsin... Bir haram, bir mahzurlu iş gözümüze ilk bakışta tatlı bile görünse, canımız çekse de, biz de istesek bile Rabbimiz onu istediğimiz halde bize vermesin...

Sonu hayır gelecek hayırlı iş, akıbeti güzel olan, sevaplı olan, Allah'ın rızasına uygun olan bir iş nefsimize ağır da gelse onları yapmayı, o meşakatlere katlanıp, o yüklerin altına girip de o sevapları kazanmayı, Rabbimiz bize nasib eylesin...

Malımızı, canımızı, işimizi, gücümüzü, hayatımızı, zamanımızı Allah yolunda, rızasını kazanmak yolunda harcayacak yiğitliği Rabbimiz cümlemize ihsan eylesin...

b. Peygamber Efendimizin Şefaati

Abdullah ibn-i Cafer RA'dan rivayet edilmiş bir hadîs-i şerif. Peygamber SAS Efendimiz sahabesini teselli etmiş, övmüş.

Buyurmuş ki:³

³ Taberani, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.52, no:46647; Hâkim, *Müstedrek*, c.III. s.657. no:6418; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.I, s.265, zno:298; Abdullah ibn-i Ca'fer RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XII, s.41, no:33907; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.396, no:25158.

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا يُؤْمِنُ أَحَدُهُمْ حَتَّىٰ يُحِبَّكُمْ
لِحُبِّي، أَتَرْجُونَ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ بِشَفَاعَتِي، فَلَمْ
يَرْجُوهَا بَنُو عَبْدِ الْمُطَّلِبِ

(طس. عن عبد الله بن جعفر)

RE. 459/ (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, lâ yü'minü ehadühüm hattâ yuhibbeküm li-hubbî; e tercûne en tedhulu'l-cennete bi-şefâatî, ve lâ yercûhâ benû abdi'l-muttalib.*)

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Canım, nefsim elinde olan Allah’a and olsun ki, (*lâ yü'minü ehadühüm hattâ yuhibbeküm li-hubbî*) ümmetten bir fert benim sevgimden dolayı sizi sevmedikçe mü'min olmuş olmaz.”

Burada diyor ki:

(*Lâ yü'minü ehadühüm*) “Onlardan birisi mü'min olmuş olmaz, (*hattâ yuhibbeküm*) sizi sevmedikçe... Niçin? (*Li-hubbî*) Benim sevgimden dolayı...”

Benim sevgimden sözünün zamir-i muttasılın, mastara bitişen zamirin fâil ve mef'ul olması dolayısıyla iki mânası vardır. Birinci mânası şudur ki:

“—Onlar beni seviyorlar diye ümmet onları sevecek.”

Yani biz Rasûlüllah'ın ashâbını seveceğiz. Neden? Onlar Rasûlüllah'ı sevdiler, hizmetinde bulundular. Etrafında pervane kesildiler, canlarını siper ettiler, vücutlarını siper ettiler,

Rasûlüllah'ı el üstünde tuttular, baş üstünde tuttular, hizmet ettiler diye o Rasûlüllah'a bağlılıklarından dolayı biz de onları severiz. Ashâbı, hizmetinde bulundular. Ne güzel hizmet ettiler.

Ben Rasûlüllah'ı seviyorum; Rasûlüllah'ı seveni de seviyorum, Rasûlüllah'a bağlanana da seviyorum, Rasûlüllah'ın dostunu da seviyorum. Onu sevdim mi, evlâdını severim, torununu severim, hırkasını severim, sakalının kılını severim, gözüme sürerim; her şeyini severim. Bir mâna bu.

İkinci mâna:

“—Benim sizi sevmeme bakarak, onlar da sizi sevecekler.”

Ben ashabımı nasıl seviyorsam, benim sevdiğimi sevmeyen benden değildir. Onların da sevmesi lâzım! Ben sizi ashab edinmişim, yanıma almışım, meclisime kabul etmişim, bağrıma basmışım, ben sevmişim, onlar sevmiyor, öyle şey olur mu? O zaman iman etmiş olmazlar.”

Nereden bakarsan, yani ister o taraftan bak ister bu taraftan bak; Peygamber Efendimiz'in sahabesi insanların en üstünüdür, en mübarekleridir. Onların sevgisi gönlümüze yerleşik olacak. Ebû Bekr-i Sıddîk, Hz. Ömer, Aşere-i Mübeşşere, diğer sahabesi, ensar, muhacir, hepsi başımızın tacıdır; gökteki yıldızlar gibi pırıl pırıl, mübarek insanlardır.

Devamında buyurmuş ki;

(*E terciîne edhulu'l-cennete bi-şefâatî, ve lâ yercûhâ benû abdi'l- muttalib*) “Ey ashâbım!

Siz benim şefaata erip de cennete gitmeyi ümit ediyorsunuz da, Abdulmuttalib oğullarının gitmesini ummuyor musunuz?”

“—Üstelik onlar benim hem ashâbım hem akrabam!” Orada ikili mâna var:

“—Siz benim şefaatile cennete gitmeyi umuyorsunuz da, Abdulmuttalib oğullarının gideceğini ummuyor musunuz? Onlar da gider. Öncelikle gider.” demek.

Haşimoğulları, Peygamber Efendimiz’in akrabası, onlar da elbet gidecek demektir.

Peygamber SAS Efendimiz’in şefaati ile Ümmet-i Muhammed şerefyâb olacak, hayırlara erecekler, günahkârlar kurtulacak.

Peygamber SAS Efendimiz’in beş kademedeki şefaati var:

Birincisi; mahşer halkı Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin divanına durdukları zaman güneş tepelerini kaynatacak, beklemekten dermanları kesilecek, diz çökecekler, terlere batacaklar. Çok sıkıntılı bir bekleyiş olacak. Ancak sadaka verenler, sadakaları kendilerine gölge edecek. Allah’ın iyi kulları Arş’ın gölgesinde gölgelenecek. Ötekiler çok şikâyet edecekler. Hatta diyecekler ki:

“—Şu hesap ne zaman görülürse görülsün de cennete gideceksek cennete gidelim, cehenneme gideceksek cehenneme gidelim.”

Yani o beklemek insanlara o kadar zor gelecek. Daha ortada defterlerin açılıp da insanların sorgusu suâli yok. Beklemek o kadar canlarına tak edecek.

Peygamber peygamber dolaşıp:

“—Ey Allah’ın peygamberi, şefaata eyle de Rabbimiz hesaba başlasın!” diyecekler.

Nihayet Peygamber Efendimiz şefaata edecek. Başkalarının ona hiç cesareti yok. O zaman ilk önce hesap başlayacak, yani o bekleyişten kurtulacaklar. İlk şefaati bu.

Peygamber SAS Efendimiz’in ikinci şefaati; Allah-u Teâlâ Hazretlerinden günahları dolayısıyla cehenneme düşmesi mümkün olan insanların affını isteyecek, cehennemden affedilecekler. Cehenneme düşmeden cennete girecekler. İkinci şefaati bu. Yani hesabı kötü, hesaba tam vurulsa, Efendimiz şefaata etmese cehennemi boylayacaklar. Çünkü hataları, kabahatleri var. Efendimiz şefaata edecek, cehenneme girmeden cennete girecekler. İkincisi bu.

Peygamber Efendimiz bir kısım ümmetine cehenneme girdikten sonra şefaata edecek. Onlar da cehennemde yanmaktan kurtulup çıkacaklar. Böyle kademe kademe şefaatleri var.

Ümmet-i Muhammed şefaate erecek de, hem ümmeti olup hem de akrabası olan Abdulmuttalib oğulları girmeyecek mi?

“—Ey ashâbım, siz cennete girmeyi kendiniz umuyorsunuz da Benî Abdulmuttalib’in girmesini ummuyor musunuz? Onlar da girecekler, onlar da lütfumla, şefaatile, Allah’ın affetmesi ile girecekler.” diye buyurmuş.

Bize buradan düşen, Peygamber Efendimiz'in ashâbına saygımızı muhafaza etmemizdir. Bu mânâyı belirten hadîs-i şerifler çok.

“—Ama hocam onlar birbirleri ile mücadele etmişler. Ben bir tarafı tutarım, öbür tarafa yüklenirim. “

Çok büyük hata edersin. Başka mezheplerden öyle yapanlar var. Ehli Sünnet mezhebinin dışından bazı insanlar var ki taraf tutmuşlar. Ama bizim büyüklerimiz diyorlar ki:

“—Çok şükür ki Allah bizi onların zamanında yaşatıp da onlardan birisini tercih edip, onların yanında yer almak durumuna düşürmedi. Kılıçları elimize alıp da onlarla savaşıp da kılıçlarımızı onların kanıyla kanlandırmadı. Şimdi dilimizle onları yaralamayalım. Aradan zaman geçmiş, bizi Allah korumuş, o devirde gelmemişiz.”

Kanaat ve ictihat dolayısıyla o öyle mazur olur da sen bir tarafı tuttuğun zaman hata edersin. Allah'ın sevgili kuluyla zıtlaşan insan, Allah'ın kendisine harp ilan etmesine sebep olmuş olur. Allah'ın dostlarına söz söylemek yok, onu öğreneceğiz.

Bu devirde bunun ehemmiyeti nedir?

Bazı bozuk mezhep taraftarları vardır, Türkiye'de de vardır, eskiden beri vardı, İstanbul'da da vardır. Sahabenin bazısını tutarlar, bazısına söverler. Sebbetmek deniliyor, ashâba sebbederler. “Şu şöyledir, bu böyledir...” diye atarlar, tutarlar. Şu hadisleri rivayet eden sahabenin bazısına bile çatarlar.

Hatta bazı bozuk mezhep sahipleri sahabenin çok büyük bir kısmını defterden siliyor. Onlara itibar etmiyor, ancak kendi ölçülerine uygun gördüğü parmakla sayılacak kadar 10-12 tanesine itibar ediyorlar. Öyle şey olur mu? Binlerce sahabenin hepsinin defterden silinmesi olacak iş mi?

Yapıyorlar. Bunlar yapıldığı için, bu nasihat bize bugün hayatımızda önemlidir. Siz ashabdan bir kimsenin aleyhinde konuşana ortak olmayın, mâni olun, söz söylettirmeyin, “Peygamber Efendimiz’in ashabıdır.” diye. Çünkü onun sevgisiyle, Rasûlüllah’ın onları sevmesiyle, biz de onları sevmekte mükellefiz. Veyahut onların Rasûlüllah’a bağlanıp, saygı duyup da hizmet etmesiyle, onları sevmemiz bu gibi hadîs-i şeriflerde bize emredilmiştir.

Kardeşlerim!

Bizim yolumuz güzeldir. Ehli sünnet ve’l-cemaat yolu çok çok ciddi alimlerin düşüne taşına, en ihtiyatlı, en edepli, en terbiyeli, en ahlâklı insanların tutturduğu, Rabbimiz’in rızasına en muvâfık yoldur. Ötekiler?

Kimisi öyle demiş sapıtmıştır, kimisi böyle demiş sapıtmıştır, kimisi onu inkâr etmiştir, kimisi bunu inkâr etmiştir, raydan çıkmıştır.

Onun için, büyüklerimizin tecrübelerini ayaklar altına almayalım. Büyüklerimiz edeplerini muhafaza etmişler. Biz de edebimizi, saygımızı muhafaza edelim. Hayır yapıyoruz derken şerre düşmeyelim, kendi dilimizle kendimizi helâk etmeyelim. Çünkü bu dil insanı çok zararlara

uğrattır. Bir laf işte... Söylediği bir laftan dolayı insan mahvolur gider. Onun için, saygımızı takıyalım. Zaten bütün müslümanlara hüsnü zan edeceğiz. Her gördüğümüzü Hızır bileceğiz. Peygamber Efendimiz'in sahabesi, elbette evleviyetle onlara sevgimiz, saygımız sonsuzdur.

Allah şefaathlerine nâil eylesin... Cennete bizleri onlara komşu eylesin...

c. Dünyanın Değersizliği

Bu hadîs-i şerif Abdullah ibn-i Ömer RA Hazretlerinden rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Hazretleri buyurmuşlar ki:⁴

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، إِنَّ الدُّنْيَا أَهْوَنُ عَلَيَّ مِنَ هَذِهِ السَّخْلَةِ عَلَى أَهْلِهَا، وَلَوْ كَانَتِ الدُّنْيَا تَعْدِلُ عِنْدَ اللَّهِ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ، لَمْ يُعْطِهَا إِلَّا أَوْلِيَاءَهُ، وَأَحِبَّاءَهُ مِنْ خَلْقِهِ

(طب. عن ابن عمر)

RE. 459/4 (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, inne'd-dünyâ ehvenü ale'llâhi min hâzihi's-sahleti alâ ehlihâ; velev kâneti'd-dünyâ ta'dilu inda'llâhi miskâle habbetin min hardelin, lem yu'tihâ illâ evliyâehû, ve ehibbâehû min halkihî.*)

⁴ Taberani, *Mu'cemü'l-Kebir*, c.XII, s.348, no:13310; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.X, s.513, no:18072; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.III, s.212, no:6207; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.386, no:25135.

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Nefsim elinde olan Allah’a and olsun ki, (*inne’d-dünyâ ehvenu ale’llâhi min hâzihi’s-sahleti alâ ehlihâ*) dünya Allah nazarında şu kokmuş oğlak parçasının kalıntı derisinden daha değersizdir.”

O ölmüş, kokmuş hayvanın yarısı tahrip olmuş derisi o oğlağın sahibine ne kıymet ifade eder? Dünya da Allah indinde o kıymettedir. Allah indinde dünyanın bir kokmuş deri kadar kıymeti yoktur.

(*Velev kâneti’d-dünyâ ta’dilu inda’llâhi miskâle habbetin*) “Eğer Allah indinde dünya bir habbe ağırlığı kadar, yani bir hububat tanesi ağırlığı kadar kıymet ifade etseydi, Allah indinde bu dünyanın zerre miktarı bir değeri olsaydı; (*yu’tihâ illâ evliyâehû, ve ehîbbâehû min halkihî*) kâfire hiçbir şey vermezdi de ancak kendi evliyâsına verirdi, kendisini sevenlere verirdi”

Görüyorsun ki, dağda yolun kenarında trafik kazası olmuş, bir kirpiyi, tilkiyi kenara atmışlar, kargalar gelmiş gagalıyor. Veyahut bir başka köpekler gelmiş, etini yiyor. Yesinler, ne kıymeti var; leş, kimse onun peşinden koşup da gitmez ki... Tarlaya buğday ekildiği zaman, karga gagalamasın diye bekliyorlar. Ama ötekisine hiç kimse aldırılmaz. Çünkü değersizdir. Allah indinde dünya da böyle değersizdir.

Bunu neden bildiriyor Peygamber SAS Efendimiz?

Bu hadîs-i şerifler bize, “Dünyanın kıymeti yoktur, ey sahabem, ey ümmetim! Dünyaya aldanmayın, değmez! Bu dünyanın fâni zevkleri,

lezzetleri için ahiretinizi yakmaya değmez.” demek istiyor. *Sahle*, birkaç mânâya geliyor. Bir mânâsı, doğumdan sonra hayvandan boşalan pis su... Bir mânâsı, leş kalıntısı, soyulmuş deri...

Rivayete göre: Peygamber Efendimiz bir yerden geçiyormuş, ölmüş bir oğlak görmüş. İşkembesi deşilmiş. Onu görünce demiş ki:

“—Bu hayvanın sahipleri nazarında bir kıymeti var mıdır, ashâbım? Kaç para verirler buna?” Demişler ki:

“—Hiçbir dirhem etmez yâ Rasûlallah, bunun kıymeti hiç yok, ölmüş, parçalanmış, kokuşmuş...”

Peygamber Efendimiz onu mahsus soruyor. Yani soruyor ki zihinleri oraya takılsın, dikkatleri toplansın.

“—Para etmez, bir dirhem bile etmez yâ Rasûlallah.” deyince arkasından buyurmuş ki;

“—İşte dünya da Allah indinde böyle bir pul etmez.”

Bu kadar kıymeti yok.

Peki, biz insanoğulları bu bir pul etmeyen şey için niye birbirimizi yiyoruz? Niye birbirimizi mahvediyoruz? Niye kendimizi helâk ediyoruz? Niye ahiretimizi elden çıkartıyoruz? Niye cehennem dibini hak ediyoruz?

Olacak iş değil. Ya Rasûlüllah'ın sözüne inanmayacaksın, ya inanıyorsan yaptığın edepsizliği bırakacaksın. Başka çaresi yok!

Rasûlüllah'ın sözü haktır, bu dünyanın kıymeti yoktur.

“—Hocam içinden altın çıkıyor. İşte bağı var, bahçesi var, tarlası var... “

Kıymeti yok! Var ama sen kalmıyorsun ki, kalıp gidiyorsun, göçüp gidiyorsun. Toplayacağım diye koşturuyorsun, koşturuyorsun, koşturuyorsun, ondan sonra da bırakıp gidiyorsun. Götüremiyorsun ki...

Neyi götürabiliyorsun?

Burada kendi elinle yapabildiğin hayrı götürüyorsun. Buradan kendin kendi elinle hayır yapabildin mi, Allah yoluna mal sarf edebildin mi, Allah yolunda hayırlı bir iş yapabildin mi, arkada bir eser, sadaka-i câriye bırakabildin mi, bir hayırlı evlat yetiştirebildin mi; ondan faydasını görüyorsun.

Biriktirdiklerinin hesabı kalıyor. Mirasçılar yiyorlar, hesabı sende... Hani bir kavim lokantaya giriyor, yiyorlar içiyorlar, çıkıp gidiyorlar, arkadaki adam ödüyor. Onun gibi.

“—Sen bu malları nereden kazandın? Ne oluyor? Ne kaldı?” diyeorada hesap vereceksin.

Mirasçı yer; helâl. Ölüm hak, miras helâl; o onu yer. O bakımdan, elde kalmayacak olduktan sonra, o seni terk edip gidecek olduktan sonra, vefasız olduktan sonra kıymeti yok... Vefasız dünya, vefası yok ki; öldüğün zaman gelemez ki, başkasının malı olur. Ölünün malı demezler, artık mirasçıların malı olur. Son nefesini verir vermez mülkiyet senden gider. Vasiyetini ya tutarlar, ya tutmazlar. 26

Bazı arkadaşlar vardı, biliyorum, temenni ediyordum:

“—Yaşlandılar, hayır yapsalar, hasenât yapsalar...” diye. Durumları müsait, yapması lazım! Ne olacak?

“—Yapacağım, yapacağım, yapacağım...”

Ama yapamadan gitti. Miras bıraktılar, vasiyet bıraktılar:

“—Şunu şöyle yapsınlar, bunu böyle yapsınlar...”

Arkadakiler de yapamıyor. İnsanın kendisinin göz göre göre yapması lâzım!

Muhterem kardeşlerim!

Dün akşam para istemek için toplantı yaptık. Bu para istemek kadar da insanın yaka silkeceği zor bir iş yok. Benim kendi maaşım var, mevkiim var, makamım var, itibarım var. Ben gidip debaşkasına el açacak duruma ne diye düşeyim?

İnsan hiç istemez. Dilenci değilim ki ben, istemem.

Fakat 14 bin metrekare tutarında inşaat sahası olan bir eğitim sitesi yapmaya kalkıştık. Hayrı gördük, hayrın ehemmiyetini tesbit ettik. Burada kurslar görülecek, talebelerimiz yetişecek, çocuklarımız her birisi pırıl pırıl memlekete faydalı insan olacak, diye kaç dönüm yer aldık, üzerine temel attık. Bir bina bitti. Öteki bina her ay on milyon lira para istiyor. Hadi kapana girdik... Yani hiç bu işe başlamasaydık, bu hayra başlamasaydık o zaman rahat otururduk.

Öbür taraftan bir başka yerde 18 dönüm bir başka yer bizim üstümüze yüklendi. “Hocam gel, seni başkan yapalım.” dediler. Adam kendisi 100 milyon koymuş, kaç milyar liraya çıkacak tesisler var. Koca koca Selimiye kışlası gibi binalar düşünmüş, hayırlar düşünmüş. Cami yapılmış, kubbesi kapatılmış. İş var, para istiyor, o öyle...

Mersin’den birisi geldi, bir arsa bağışladı:

“—Buraya kız Kur’an kursu yapalım, şunu yapalım, bunu yapalım...”

Biz de iştahlıyız, hayır olunca; “Peki yapalım!” dedik, giriştik. “Yapılsın...” diye bizim vakfımıza başvuruyor. “Yapalım!” dedik. Mersin’de de bir hayrımız olsun, çocuklar yetişsin.

İyi ama para istiyor. Her şey paraya bağlı. Beni satsalar ödeyemem. Köle diye esir pazarında satsalar kaç para ederim bilmiyorum. Onlar yine bitmez. Büyük işler, elbirliği ile olacak işler...

Yeri gelmişken söyleyeyim, tebliğ ederek istiyorum. Tebliğ ediyorum; hayırlar var, paralar yatırılacak, hayırlar olacak.

Eskiden padişahlar varmış, cihad ederlermiş, hazine doluymuş, sandıklarla paralar gelirmiş.

“—Yapılsın Süleymaniye camisi!”

O koca dağ, bir tepenin üstüne ikinci bir tepe yığmışlar, etrafına medreseleri koymuşlar, aşevlerini yapmışlar, hastanesini yapmışlar. Koca bir şey. Bugün yapmak istesen devlet bütçesi kadar para gider. Yapmışlar.

Neden? Şaka değil, Kanunî devri; yapmışlar.

Bir başkası gelmiş, kesme taştan bu camiyi yapmış. Bir başkası gelmiş, Fatih camisi olmuş. Herkes birtakım hayırlar yapmışlar.

Bizim de karnımız doyuyor el-hamdü lillâh. Hayır yapacağız. Bizim de arkamızdan eser kalacak. Bizim de eserlerimizin içinde cemaatler toplandığı zaman, “Allah rahmet eylesin!” diyecekler.

Ben derse başlarken hepsinin adını anamasam bile sıfatını sayıp “hayır sahiplerine” diyorum.

Şimdi biz burada kimlere borçluyuz?

Buraları canını ortaya koyup fetheden insanlara borçluyuz, yoksa burada duramazdık. Bu İstanbul’u fetheden Fatih Sultan Mehmed başta olmak üzere, mübarek ordusuna, hepsine borçluyuz, hepimizin onlara borcu var. Neden?

Onlar çarpıştılar, bu güzel yeri aldılar. Üç tarafı deniz, fevkalâde manzaralı. Bir tarafı boğaz, ormanları var, ağaçları var, akarsuları var... Dünyanın bakıp da imrendiği bir beldeyi bize nasip etmiş. Allah razı olsun. Mekânları cennet olsun. Cennetmekân, Firdevs-i âşiyân olsun hepsine! Onlara borcumuz var.

Sonra buralara düşman geldi, tekrar silaha sarıldık, öldük, öldürdük, düşmanı def ettik. Onlardan da Allah razı olsun. Yoksa İngiliz buraya gelmiş oturmuştu, Dolmabahçe’nin önüne donanmasını dizmişti. Sonra Ruslar, Ayastefanos denilen Yeşilköy’e kadar geldiler, Edirne’yi aldılar. Silaha sarıldık, kovduk. Onlara borçluyuz.

Ondan sonra bu adamcağız, İskender Paşa, Allah razı olsun, bir cami yaptırmış; üstü kapalı, kubbeli, yağmur görmüyor, çamur görmüyor. Biz burada ibadet ediyoruz. Borçluyuz. Yoksa bir bina olmasaydı bina aranacaktık:

“—Nerede toplanabiliriz, nerede hadis okuruz?” diye.

Şu kitapları yazanlara borçluyuz. Bu kitaplar yazılmasaydı, bu hadisleri rivayet eden alimler olmasaydı, yazan hocalar olmasaydı bu hadisleri nereden okuyacaktık? Bizi hocalarımız müslüman yetiştirmeseydi bizim hâlimiz nice olurdu? Futbol kulübüne mi giderdik? Eğlence kulübüne mi giderdik? Deniz kenarına mı giderdik? Çalgıcıya mı giderdik? Türkücüye mi giderdik? Davulcuya mı giderdik? Zurnacıya mı giderdik?

Hâlimiz ne olurdu, bilmiyoruz ki... Borcumuz var. Allah razı olsun, bize Allah'ın emirlerini yasaklarını tebliğ ettiler, gittiler.

Bizim de bir şeyler yapmamız lazım.

Ben tebliğ olarak, tebliğ etmek için söylüyorum ki büyük paralara ihtiyaçlar var. Akıl almaz.

Şimdi bir milyar lira ne demek?

Bin tane milyon lira demek. Yani bin tane milyon verecek insan bir araya gelirse fayda sağlıyor.

Bu caminin evvelki seneler burasında konuşurken:

“—Şu yan tarafı alalım, kadınların bir yeri yok, yazıktır...” diyordum.

Şimdi İstanbul'un meşhur camilerinden biri oldu. Kadınlara en güzel hizmet veren camilerden biridir burası; çünkü arka tarafta kadınlara tahsis edilmiş yemyeşil, yumuşak halısı olan salonları vardır. Gelirler, doldurabildikleri kadar doldursunlar. Orası sizin adedinizden fazla insan alır. Elhamdülillah!

Ramazan'da ibadet edecekler; bunlara kim para harcamışsa, kenarlarına kim tahta döşetmişse, altına kim halı döşetmişse... Sizler yaptınız, elbirliğiyle oldu. Burada para toplandı, kimisi dükkân dükkân dolaştı, verdi. Orada ibadet edildikçe onlara sevap yazılacak. Çünkü hayra delâlet eden yapmış gibi ecir kazanır.

Onun için, bunları bildiriyoruz. Dünyanın kıymeti yoktur, dünyanın malı dünyada kalır, ahirete giden yapılan hayırlardır. Hayır yapalım!

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

بَادِرُوا بِالْعَمَالِ الصَّالِحَةِ قَبْلَ أَنْ تُشْغَلُوا

(ه. عن جابر)

(*Bâdirû bi'l-a'malis-sâlihah, kable en tüşgalû.*)
“Meşguliyetler gelmeden önce sâlih amellere sarılın!”

Ölüm gelmeden hayrınızı, hasenâtınızı yapın, yapalım. Hepimiz için durum aynı. Yani benim durumum hoca diye farklı değil, hepimizin hayır hasenât yapması lâzım! Hepimizin kesemizin ağzını açıp inandığımız faydalı bir şeye para yatırmamız lazım.

⁵ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.III, s.381, no:1071; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Şimdi bu halkın durumunu ben biliyorum, fukarâsı var.

Fukarâdan ne isteyeyim ben?

Ben böyle konuşma yapıyorum, fakir talebe gelmiş, mikroskobunu satmış, bana mikroskobun parasını veriyor;

“—Hocam bunu camiye kullan.”

Ya ben senin paranı istemiyorum. Benim istediğim zenginin 100 milyonundan 2 milyonunu buraya koyması. Ben senin fukarâcığın defterini, kitabını satıp da parasını -ama bereketi var ayrı da- istemiyorum. Sen doktor ol da ondan sonra ödersin. Mezun ol, ondan sonra ödersin.

Ötekisi çocuğuna sünnet düğünü yapacak, 20 milyon harcıyor. Allah yoluna bir hizmet yapacak, 500 bin lira veriyor, eli de titriyor... Hasta, ölecek adam... Ya ne oluyorsun? Çocuğuna harcarken nasıl harcadın?

Gel bakalım buraya... Şu çağırıldığı hokkabaza kaç para verdin? Şu şaklabana ne kadar verdin? Bir gece için şu şarkıcıya kaç para verdin? Gel bakalım, söyle!

“—Hocam ne sen sor, ne ben söyleyeyim, zaten yüreğim yaralı...”

Ona o kadar veriyor. Keyif için bir televizyon alıyor, bir video alıyor, her bir videokaset için şu kadar para veriyor; hayra gelince vermiyor. Olmaz!

Bizim hasımlarımız, düşmanlar, yani kökü dışarıda olan insanlar bizim gözbebeğimiz olan müesseselerin sahiplerine geliyorlar. Mesela

karakola geliyor, mektebe geliyor. Nereden fayda gelecek kendisine? “Bu asker bana yarar. Bu polis bana yarar. Bu genç büyür, bana yarar.” Onu düşünüyor, geliyor.

“—Efendim, bir ihtiyacın varsa ihtiyacını görüverelim.”

Allah Allah! Düğün değil, bayram değil, bu muhabbet niye?

Geliyor; “Şunu yapıverelim. “

Yap bakalım... Tabii adamın ihtiyacı var.

“—Şu iş olsun. Hadi karakolun şurası eksik. “

Şurasını tamir ediyor, yapıyor; altına bir plaka, bir propaganda... Ötekisi bir propaganda, berikisi bir propaganda...

“—İthal malı hayır. “

Tevbe estağfirullah... Müslüman tepeden tırnağa kendisi hayırken, bu sefer hayrı da İngiltere’den, Amerika’dan ithal etmeye başladık! Beynelmilel cemiyetlerin üyesi olarak yapıyor, para yine bizim zavallı saf vatandaştan çıkıyor, unvan öbür tarafa gidiyor. Onların da sonra ne yapacağı belli olmaz.

Bize biz yâr oluruz, başkası yâr olmaz.

Bize başkası bir iyilik yapıyorsa gözümüzün, kaşımızın karalığından dolayı yapmaz. Bir menfaat düşündüğü için yapar. Onun için, yeri geldiği zaman hayrı bile kabul etmemek lazım. Karşı taraftaki adamın niyeti nedir?

Çünkü seni medyûn-u şükran bırakıp arkasından menfî iş yaptırmaya kalkar.

Onun için, müslümanlar hayırlara sahip çıkın. Hayırları da gâvurlara, bitli, pis turistlere, açık saçıklara kaptırmayın.

Gazetede yazmış, bir boy -gazeteci ortak mıdır nedir anlayamadım- boydan boya resmini... Koca bir gazete sayfası... Yani o kadar ilanın parasını ancak Koç verebilir, bilmem hangi müessese verebilir. Bir sayfalık gazete reklamı bilmem kaç milyon lira paradır. Filanca gâvur kızı, karısı gelmiş memlekete; “Ben buraya eğlenmeye geldim, daha bir eğlence bulamadım.” diye yazıyor. Gazete de onu yazmış, reklamını yapıyor. Arada komisyon mu alacak, ne yapacak?

Böyle feci, acayip işler dönüyor.

O adam ondan sonra hayır yapmaya kalkıyor; ama arkasından başka şey var.

Biz bunu seziyoruz. Her şey de söylenmez, siz de sezin. Hayra sahip çıkın, hayrı siz yapın. “Leb” demeden leblebiyi anlayın. Bazen her şey söylenmez. Misafir gelir, baba çocuğuna kaşıyla gözüyle bir işaret yapar, biter. Bir işaret yapar, çocuk anlar. “Anladım anne, baba...” gider, yapar. Her şey dile dökülmez.

Biz çok acı çekmiş bir milletiz; aklımızı başımıza toplamazsak daha çok acılar çekeriz.

Ortadoğu Teknik Üniversitesi kuruldu. Barış gönüllüleri geldi. Ne güzel isim; barış, güzel. Gönüllü, o da güzel. Gönül kelimesi güzel, gönüllü kelimesi de güzel. Bedavadan hayır yapacak insanlar geldi. Yazdık, dedik ki;

“—Bunlar misyonerdir, buraya Hıristiyanlık propagandası yapmaya geliyorlar. Bunlardan hayır gelmez!”

“—Parasız İngilizce öğretecekler.”

Parasız öğretir, fitil fitil burnundan getirir. Ben bilirim, bedava sirke baldan tatlıdır. Ben de bedava olunca severim ama busedavaya gelmez, daha pahalıya gelir. Bunun zararı daha fazla olur. Bunlar evlatlarımızı hayırlı yetiştirmezler. Bunlar casus gibi çalışırlar.

Bunlar Afrika'ya gittiler, Hıristiyanlığı öğreteceğiz diye. Arkasından askerleri istilâya geldi. Bunlar öncü kuvvetleridir. Bunlar fikir, din hürriyeti, inanç hürriyetinden faydalanırlar; ama arkasından emelleri başka türdür. Biz bunları biliyoruz, bunlar belki her yerde söylenmez ama...

Artık Allah affetsin, hıfz eylesin.

Ne oldu sonra? Olanı söylüyorum ki, gazetelerden isbatı mümkün olan şeyi söylüyorum. Olmayanı söyleyemem, çünkü onun isbatı olmaz. Sonra ne oldu? Ortadoğu Teknik Üniversitesi anarşinin yuvası oldu. Jandarmaya silah çektiler. Gördünüz mü?

Biz evlatlarımızı böyle yetiştirmezdik. Oradan ne anarşistler yetişti, ordumuzu ne kadar meşgul etti. Ne karışıklıklar oldu, ne sıkıntılar oldu, hepimiz biliyoruz. O zaman söylüyorduk söylüyorduk, kimse bizi dinlemiyordu. Sonra acı acı gördüler.

Gördün mü şimdi barış gönüllüsünün ne kadar barış getirdiğini? Gördün mü şimdi onların ne kadar evlatlarımızı başka türlü yetiştirdiğini, anladın mı?

Bir kısmı belki yine anlayamamıştır. Hâlâ anlayamamışlardır. Artık ne bileyim, saç kesildi, önüne düştü, akı karası görüldü; ama hâlâ anlayamamış. Çünkü yine yengeç gibi eğri eğri gidiyor. Daha doğru gitmeyi öğrenemedi; yaratılışı yengeç gibi çünkü, vampiri vampiri hâlâ bu tarafa gidiyor. Bundan bir hayır gelmez.

Peki, onlar düzelmiyor, yengeci sen değiştirip de düz gidecek hâle getiremezsin ki... Sen sahip çıkacaksın. Hayra sen sahip çıkacaksın, hayrı sen yapacaksın. Başkasına bırakma. İngiliz gelip de hayır yapar mı burada? Amerikalı gelir, Rus gelir, Fransız gelir, hayır yapar mı?

Fransız bir ara Ermenileri besliyordu, şimdi ticarî menfaatler döndü dolaştı, Türkiye ile dost olmak istedi. Yarın yine düşman olur. Yarın öbür gün, siyaset, dış politika ayrı bir şey... Ama sen kendi memleketine sahip olacaksın, sımsıkı elinde tutacaksın. Her türlü hayır hasenâtı sen yapacaksın. Hayrı da ona kaptırırsan, ondan sonra ayıkla pirincin taşını...

Karnın açsa sen para verme, evin yoksa para verme, ihtiyacın varsa para verme. Benim sözüm: parası var, nereye koyacağını bilemiyor. Malı var, ne yapacağını bilemiyor. İdaresinde âciz kalmış. Çocuklarına kalacağını hissediyor veya çocukları yok, akrabasına kalacak, onlar da hayırlı yolda değil, ayyaş sarhoş, gidecek. Yani benim sözüm hayrı yapabilecek insanlara!

Hayır için çok mecburiyetler var, çok paralara ihtiyaç var.

Peygamber Efendimiz'in zamanında da öyleydi. Ordu teçhiz edilecekti, paraya ihtiyaç vardı, zenginler keselerini açtılar. Kıtlık oldu, kimsenin yiyeceği kalmadı, zenginler keselerini açtılar. Bu iş böyle olur. Her devirde öyle olmuş. Her devirde parasız iş olmaz.

Bir işin yapılması için en başta gelen şeylerden birisi idealdir, fikirdir, ahlâktır, ona tâbi olarak plandır, projedir. Peki bunların hepsi var, sonra? İkincisi paradır. Para olmadı mı durur. Plan yapılır, öyle durur; çünkü para yok. Ne yapalım, yapamıyoruz, para bulamadık. Bir arabayı çok beğenirsin, alacaksın; para yok, kalır. Her şey böyle olur.

Onun için, bu dünya Allah indinde bir oğlak leşinin işkembesinden daha değersizdir. Eğer bunun bir kıymeti olsaydı Allah kâfire bir içim su vermezdi, bir koklam dünyalık koklatmazdı. Kıymeti olmadığından onlara vermiş Ancak evliyâsına verirdi, sevdiği kullarına verirdi, halkın içinden sevdiklerine verirdi. Demek ki kıymeti yok.

Bir insana götürüp de kokmuş bir işkembe paketleyip hediye verir misin?

Vermezsin. İnsanın başına çalar; "Sen benimle alay mı ediyorsun?!" der. Kıymeti yok.

Allah müslümana âhireti veriyor, cennetini veriyor, cemâlini nasip ediyor. Ona koşmamız lazım, ona gayret etmemiz lazım. Şu dünyanın fâni lezzetlerine takılmamamız gerekiyor. Bunu anlamamız lazım. Bunu anlıyoruz da fiilen anladığımızı göstermemiz lazım. Fiilen

göstermiyoruz. Kalbimiz başka şey diyor, aklımız başka şey diyor.

O neden? Şeytan kendi yakınlarını korkutmuş; “Aman hayır yapma! Aman hayır yapma, fakir düşersin!” Şeytan böyle korkutmuş. Peygamber Efendimiz de öbür yandan yemin ediyor:

“—Vallàhi hayırdan, sadakadan mal azalmaz!”

Şeytan bizi sevdiğinden mi “Aman hayır yapma, fakir kalırsın!” diyor?

Peygamber Efendimiz bize düşman olduğundan mı. “Sadaka ver, sadaka yap, hayır yap; vallàhi malın da azalmaz!” diye yemin ediyor?

Demek ki bizim mantığımızdan başka gerçekler var, perdenin arkası başka türlü... Peygamber Efendimiz vermemizi istiyor; şeytan vermememizi istiyor. Peygamber Efendimiz;

“—Malın azalmayacak, korkma, bir cesaret, yap, bak yine malın artacak.” diyor.

Şeytan da; “Bak verme ha! Malın azalır, fakir düşersin, yoksul düşersin, bir şeyin kalmaz!” diyor. Buyur, imtihan dünyası, nasıl belli; insan nasıl bir o tarafa bir o tarafa çekiliyor.

İnsan burada aklını kullanacak, imanına göre hareket edecek.

Küçükten bir dene, gör. İnsan denediği zaman görür.

d. Farısların ve Romalıların Yerleri Sizin Olacak

İkinci hadis-i Şerif. Yine aŐabın çeŐitli meşakkatler çektiği günlerde, Abdullah ibn-i Bsr RA'dan Taberânî rivayet etmiş. Buyuruyor ki Peygamber SAS Efendimiz:⁶

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَتُفْتَحَنَّ عَلَيْكُمُ فَارِسُ وَ
الرُّومُ، وَ لَ تَصُبَنَّ عَلَيْكُمُ الدُّنْيَا صَبًّا، وَ لَيَكْثُرَنَّ
عَلَيْكُمْ الخُبْزُ وَ اللَّحْمُ، حَتَّى لَا يُذَكَّرَ عَلَيَّ كَثِيرٌ
مِنْهُ اسْمُ اللَّهِ تَ عَالِي

(طب. عن عبد الله بن بسر)

RE. 459/5 (*Ve'llezînefsîbi-yedihî, letüftehanne aleyküm frisu ve'r-rm, ve letesubbenne aleykümü'd-dünyâ sabb, ve leyeksranne aleykümü'l-hubz ve'l-lahm, hatt lâ yzkeru al kesrun minh'sm'llâhu teal.*)

Abdullah ibn-i Bsr RA'dan Taberânî rivayet eylemiŐ. Peygamber SAS bu hadîs-i Şerifinde buyuruyor ki;

“—Nefsim kudreti elinde olan Allah'a andolsun ki, sizin üzerinize diyâr-ı Fâris, yani İnan diyarı ve diyâr-ı Rum, yani Anadolu ve Romalıların arazileri fetholunacak.”

“—Oraları fethedeceksiniz, elinize geçecek.” diyor Peygamber Efendimiz.

⁶ *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.394, no:6236; *Mecmau'z-Zevâid*, c.V, s.18, no:7905; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.403, no:25177.

Kime? Medine-i Münevvere'deki bîçâre, silahsız, zayıf, fukarâcık ama Allah'ın sevgili kulları olan bir avuç sahabesine diyor. Bize şimdi birisi çıksa, dese ki:

“—Yakın zamanda Rusya'yı alacaksınız, Amerika da sizin olacak.” Onun gibi bir şey!

Peygamber Efendimiz:

“—Sizin üzerinize diyâr-ı Fâris fetholunacak.” diyor.

Yani bu zamanın Rusyası fetholunacak.

“—Ve diyâr-ı Rum fetholunacak.”

Yani bu zamanın Amerikası elinize geçecek.

İki büyük imparatorluk. Sâsâni imparatorluğu, Roma Bizans imparatorluğu. “Bunlar sizin elinize geçecek.” diyor Peygamber Efendimiz.

Ne zaman?

Medine-i Münevvere'deki nihayet birkaç binlik müslümana diyor Peygamber Efendimiz. Küçük bir topluluğa diyor.

Neden? Nübüvvet nuruyla Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisine bildirmiş olduğu için söylüyor da ondan. Hak söylüyor da ondan. Muhammed el-Emin de onun için. Her sözü haktır da ondan.

İşin ucu görüldüğü zaman, bir şeyi söylemek hüner değil. Havada kara bulutları gördüğü zaman; “Yağmur yağacak.” Bu bir bilgi değil. Ama küçücük bir cemaate; “Korkmayın, meraklanmayın, tasalanmayın; İran da elinize geçecek, Anadolu da elinize geçecek,

Balkanlar da elinize geçecek, İstanbul'u da, Konstantiniyye'yi de fethedeceksiniz, hatta Roma'yı da fethedeceksiniz.” derse ve çıkarsa, işte hak Peygamber olduğunun delili.

Roma da fetholunacak, Peygamber Efendimiz bildiriyor. *Lâ ilâhe illa'llah* ile Roma da fetholunacak. Bu misyonerlerin ocağı sönecek.

Milleti aldata aldata bir hale geldiler. Papaz erkekle erkeğin nikâhını kıyıyor. Böyle saçma şey mi olur?

Papaz yanına şortlu kadını alıyor da onunla beraber geziyor. Din adamı! Allah'tan korkmaz mısınız, bu rahibeyi tepeden tırnağa giydiriyorsun da yanındaki bu şortluya niye ses çıkartmıyorsun? Böyle din adamlığı mı olur?

Allah'ın emrini dosdoğru söylesene!

Hız. İsa AS'ın yaşayışı nasıl, papanın yaşayışı nasıl? Mukayese etsene! Akîdesine bir baksana! Kur'ân-ı Kerîm'in sesine bir kulak versene!

Nesini tenkit ediyor? Kur'ân-ı Kerîm'de Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ إِلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا
يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

(آل عمران: ٦٤)

(Kul yâ ehle'l-kitâbi teâlev ilâ kelimetin sevâin beynenâ ve beyneküm ellâ na'büde illa'llâh ve lâ nüşrike bihî şey'en ve lâ yettahize ba'dunâ

ba'dan erbâben min dûni'llâh) [Rasûlüm de ki: Ey ehl-i kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze geliniz: Allah'tan başkasına tapmayalım! Ona hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmasın.] (Âl-i İmran, 3/64)

“—Ey ehli kitap! Gelin aramızdaki müşterek olan imana; Allah'tan gayriye ibadet etmeyelim, Allah'ın kullarını, peygamberlerini tanrı deyip, tanrının oğlu deyip de dinden imandan çıkmayalım. Benî Âdem olarak aramızdan bazılarımızı rab, tanrı edinmeyelim. Allah'a güzel kulluk edelim.” diyor, anlasana!

Biz Hz. İsa'ya sövüp saymıyoruz ki! Hz. İsa bizim başımızın tâcı, büyük peygamberlerden bir peygamber. Annesi vardı, kendisi onun oğlu, yemek yedi, içerdi. Allah'ın has hâlis bir peygamber kulu olarak diyar diyar gezip insanları hak yola çağırırdı. Ve mühim işlerinden birisi de “İleride Hz. Muhammed gelecek!” diye onu tebliğ ederdi. Vazifesi oydu.

İncil'in mânası, müjde demek. Neyin müjdesi? Peygamber Efendimiz'in geleceğinin müjdesi, altı asır önceden...

Hz. İsa AS'ın yaptığı o idi. “Benden sonra bir peygamber gelecek, gelince tâbi olun, aykırılık çıkartmayın!” diyordu.

“—İran ülkeleri de fetholunacak, Rum ülkeleri de fetholunacak.”

(Ve letesubbenne aleykümü'd-dünyâ sabben)
“Üstünüze dünya oluktan boşanırcasına boşalacak, ey ashâbım!”

“—Bardaktan boşanırcasına, yağmur yağar gibi üstünüze dünyalık yağacak. Şimdi fukarâsınız, bir hurmayı akşama kadar kendinize azık edinirsiniz. Bazen hurmayı bir biriniz emersiniz, bir biriniz emersiniz. Karnınız açlıktan sırtınıza yapışmıştır. Ama çok şeyler elde edeceksiniz.” diyor Peygamber Efendimiz.

(Ve leveysürenne aleykümü’l-hubzu ve’l-lahmu)

“Et, ekmeğinizi aranızda çoğalacak, bollaşacak, kıtlık çekmeyeceksiniz. Çok bolluklara ereceksiniz. *(Hattâ lâ yüzkere alâ kesîrin minhu ismu’llâhi teâlâ)* Ama rahatlayınca, gevşeyeceksiniz de o etin üstüne, o ekmeği yerken besmele bile çekmeden yiyeceksiniz. “

Hangisi kıymetli? Peygamber Efendimiz’in zamanında mahrumiyetli ama pırıl pırıl bir hayat; Efendimiz’in arkasında Medine-i Münevvere’nin hurma dalları ile örtülmüş kumdan zeminli basit mescid-i şerifinde mübarek insanlar olarak yoksul, karnı aç, boynu bükük Allah’a tazarru etmek mi iyi; yiyip, içip, semirip, göbeği gerilip de Allah’ın adını unutmak mı iyi? Hangisi iyi? Allah yolunda yürümek iyi...

Bir varlık ki, insanı Allah’a güzel kulluk etmekten alıkoyuyor, eksik olsun! Bir hal, bir durum ki insanın boynunu büktürüp Allah’a güzel kulluk etmeye sevk ediyor, ne mutlu! Boynunu büküyor, Rabbine itaat ediyor. Boynunu büküyor, Rabbine iman ile sımsıkı bağlanmış, tazarrû ve niyazla yolunca gidiyor, ne mutlu!

“—Hocam bizim köyden filanca insanlar vardı. Köydeyken iyilerdi, hoşlardı. Buraya geldiler, zenginlediler. Şimdi çocukları namaz kılmaz, torunlarının dinden haberi yok. Kestane kabuğundan çıkmış, kabuğunu beğenmemiş. Şimdi bu tarafa hiç bakmazlar; hiç dine, imana saygıları, sevgileri yok...”

Yazık olmuş! Babaları daha mutluymuş, dedeleri daha da mutluymuş. Kendileri mahvolmuşlar.

“—Hocam arabaları var, köşkleri var, deniz kenarında yalıları var...”

Başlarına çalınısın! Kıymeti yok; bırakıp gidecekler. Kime kalmış?

Fatih Sultan Mehmed, muzaffer, beyaz atının üzerinde İstanbul’a girerken kibirlenmedi. Peygamber Efendimiz’in hadîs-i şerifle methettiği bir komutan, bir emir. Kibirlenmedi de şöyle baktı, hatta hüznünlendi, dedi ki:

چشم عبرت را ببین و حال شاهان را نگر

تا چسان از گردش گردون گردان شد خراب

*Çeşm-i ibret râ be-bîn ve hâl-i şâhân râ neger
Tâ çesân ez gerdeş gerdûn gerdân şod harâb
İbret gözüyle bak, şahların halleri değişiyor;
Tıpkı dönen feleğin döne döne harap olması
gibi.*

پرده داری میکند در قصر قیصر عنکبوت

بوم نوبت م ن یزد بر طارم افراس یاب

Perdedâri mî küned der kasr-ı Kayser ankebût

Bûm nevbet mî zened ber târem-i Efrasiyâb

Kayser'in sarayında örümcek perdedarlık yapıyor;

Efrasiyab'ın sarayında baykuş nevbet vuruyor.

Yani her şey yıkılıyor. Bir zamanın saltanatlarının yerinde yeller esiyor. Fâni dünya kimseye kalmıyor. Hiç ibret almıyor musun? Kim kalmış?

Ne nebîler geçmiş, ne velîler geçmiş, ne deliler geçmiş, ne zıyırlar geçmiş... Hepsi gidiyor. Allah bize uyanıklık nasib eylesin...

İnsanın bir şey bulmadığı zaman sabredip de bulunca, “Çok şükür yâ Rabbi!” demesi lâzımken, bu da insanın bir kalles tarafını gösteriyor, çiğ süt emmiş olduğu tarafını gösteriyor. SAS Efendimiz buyuruyor ki:

“—Etiniz, ekmeğiniz artacak ama sizden pek çoğu onları yerken Allah'ın adını bile anmayacak!”

Ya hani yokken, “Allah Allah...” diyordun? İşte verdi, daha çok Allah'ın adını ansana!

Hayır. Bir kàide bu:

كَلَّ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيْطَغِي. أَنْ رَأَهُ اسْتَغْنِي

(العلق: ۱-۷)

(*Kellâ inne'l-insâne leyetgâ. En raàhü'stağnâ.*)
“Gerçek şu ki, insanoğlu kendisini müstağnî gördü mü, ihtiyaçtan vareste gördü mü, paralı pullu gördü mü, o zaman azar, sapıtır.” (Alak, 96/6-7)

İnsanoğlu çiğ süt emmiştir. Kendisini ihtiyaçtan kurtulmuş, zenginleşmiş, rahatlamış gördü mü tuğyân eder, unuttur. Mün'im-i hakîkîsini, kendisine bu nimetleri ihsan eden Rabbini unuttur.

Unutmayacağız kardeşlerim! Allah bize bir verdiyse, —çok nimetler veriyor, saysak sayamayız— o nimetlerin sahibini unutmayacağız. Ona şükran borcumuzu edâdan geri durmayacağız. Onu zikirden, ona güzel ibadetten geri kalmamaya çalışacağız.

Rabbimiz bize verdiği nimetlere şükretmeyi, kendisine güzel ibadet etmeyi, kendisini cân u gönülden gözyaşları ile seve seve zikretmeyi, kendisine güzel kulluk etmeyi nasib eylesin... Cennetine cemâline nâil eylesin...

Fatiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

05. 1986 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

